

BİNBİR ROMAN

Cilt: 9 - Sayı: 205 - 25 Kuruş

16 - Nisan - Çarşamba - 1952

ESRARIN ÇOCUĞU

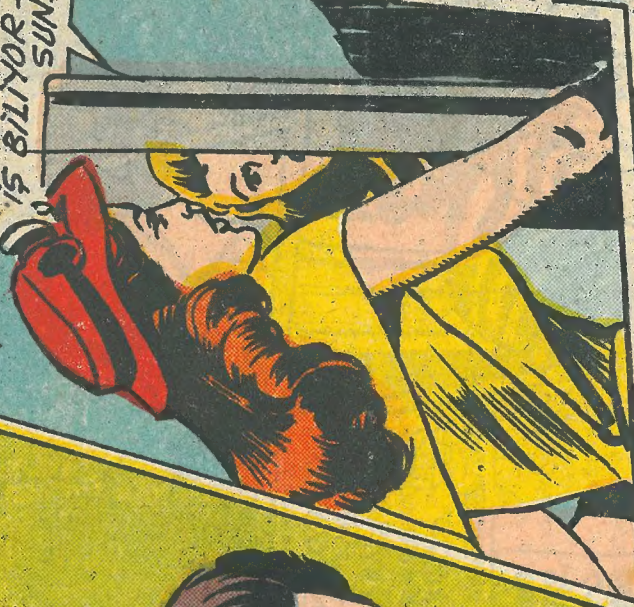
BİR KERE DAHA O'NU GÖRMEŞİ
NE KADAR İSTİYORDUM...

BU SİRADA SUZANIN
OTURDUĞU EVDE

AĞ ÇABUK YINE Mİ SEN
BENİM.. SUZAN? BU
TEHLİKELİ BİR
İŞ BİLİYOR-
SUN..

HAKKIN VAR İNES.. SİZİ MÜTE-
MADİ YEN BÖYLE TEHLİKEME
SOKMAMALIYIM. AMA BİLSEN BU-
GÜN NE OLDU. HER TARAFIM HÂ-
LA TİTRİYOR..

NE OLDU? ÇA-
BUK SÖYLE, ME-
RAKTAN ÇATLI-
YACAĞIM.

HAYIR.. LEON
BUDAPEŞTEYE
GEL MİŞ..

LEON MU? ÖYLEYSE
BURADA DA SENİ ARA-
YAN OYDU BUGÜN

BURAYA DA MI GELDİ..
BENİ MEŞHER DE GÖRDÜ
NEYSE SOĞUK KANLI.
LİTGENİ MUHA-
FAZA ETTİM.
TANIMAMAZLIK
TANI GEL-
DİM..

SAKIN BİRİSİ
İŞİTMEŞ OLSUN.
SİN BUNU?

İŞİTTİ YA.. HEM DE BİR POLİS.
BEN TIR TIR TITRIYORDUM.
SEN SUZANIN
DİYE İSRAR
EDİYOR.
BUN..

BARI SUSMASI
İÇİN GÖZ KIRP-
SAYDIN..

YAPAMADIM.. POLİS
GÖZÜMÜN İÇİNE BAKIYOR.
DU. AH İNES.. BİLSEN NE
KÖTÜ DAKİKALAR YAŞADIM.

205/1

DANASI VAR. DIŞARI ÇIKINCA LEON YİNE YA-
NIMA YAKLAŞTI. BEN DE HER SEYİ ANLATIRIM
DİYE DİNİT EDİYORDUM. BAŞIMI ÇEVİRİNCE
YİNE ÖTEKİNİ GÖRMEYEDİM Mİ?

YİNE Mİ POLİS?

EYET İNES.. YİNE O..

ÖYLEYSE SEN.
BEN ŞÜPHE
EDİYOR.. BURDA
YA KADAR GEL
MEMELİDİN.. SENİ
TAKİP ETMİŞTİR..

242

İNES PENCEREYE KOSTU.

SAKIN O İNES.. HEM
POLİSE HEM DE LEONA
İZİMİ KAYBET TIRDİM.

İNSALLAH
ÖYLE OLSUN.
ŞİMDİ NE YA.
PACASIZ? SENİ
ELE VERME.
Sİ İÇİN LEONLA
DERHAL KONUSMAN
LAZİM..

KARDESİM HAKKINDA
LEONLA KONUSMAK MI?
SEVİŞİRKEN BİLE OY.
DAN BAŞEĞMEYE CESA-
RET EDEMEDİM. ŞİMDİ
HİÇ EDEMEM.. BEN HİÇ TE-
ONA ACIMIO.
RUM DÖĞRUSÜ. SENİ
SAH TE BİR PAŞADUR.
LA YAŞAMA YA MEC-
BUR EDEN O DEĞİL
Mİ SANKİ..

ZAVALLI FRANKO
İTALYADA ONU RAH.
MADİSİM YER KHL-
MADI. BELKİ YÜZÜN.
DEĞİ O YARA İZİ OL.
MASA HİÇ TANIMAYA.
ÇAĞIM

205/2

ÜÇ SENEDİR GÖR.
MEDİM.. KİMİLİR NE İHTİ-
YARLAMIS'TIR.

YÜZÜNDEKİ YARA
BEN GAZ OCAĞINI
OYNARKEN
PAZLAT
TİM
ZAMANI
OLMUŞTU

ARKASI VAR

Fujiyaro

Nakleden : Nihal Yeğinobalı

Kadın mıydı, toksa şihirbaz mıydı? Fujiyaro diye bir yer var mıydı? Bilmiyorum. Bilmiyorum ama bu kadın benim için kendi kendim kadar sahiciydi. Fujiyaro'nun siyah kumlarını çiğlerini şu kulaklarımla duydum.

Beyaz bir kadındı. Otuz beş yaşını geçkin, balık etinde, gözleri Pasifik suları kadar masmavi olan bir kadın. Monasta da geminin güvertesinde otururken yanına geldi ve kendisini Fujiyaro'ya götürmem için bana yalvardı. Ona Fujiyaro diye bir yer olmadığını söyledim. Zira Monasta ile Perry Burnu arasındaki denizi gayet iyi bilirdim. Mavi gözlü kadın o ılık, olgun, yumuşak sesile,

— "Ben size yol gösteririm," dedi. "Ben oranın melikesiyim."

Belki de bir şihirbazdı ve beni dahi o zamandan büyülemiştir. Zira ona derhal inandım ve;

— "Anlatın," dedim. İlk hatırladığı şey Fujiyaro'nun siyah kumusalıması. Gözlerini orada açmış. Dalgaların getirdiği küçük bir kız çocuğu... Siyah kumardan sonra sevinç ve hayretle kendisine bakan siyah çehreler görmüş. Rüzgâr kumları karıştırdıkça binlerce sesli bir korunun uğultusuna benzer sesler çıkarıyormuş... Fujiyaro'lar ta eskiden beri dalgaların bir gün kendilerine mavi gözlü, beyaz tenli bir melike göndereceklerine inanırlarmış. Böylece küçük kız çocuğu onların melikesi olmuş.

Mavi gözlü kadın, "Bir gün Fujiyaro'lar bana kendime, kendi rengimden bir eş seçmemi ve bir çocuk dünyaya getirmemi söylediler," diye hikâyesine devam etti. "Beni büyük bir sandala bindirdiler ve yıldızlı bir gecenin karanlığında beni buraya getirdiler. Sesi Bakışları içimi eritir gibiydi. Sesi ve gözleri gibi sıcak olan elini koluna koydu ve "Benimle beraber Fujiyaro'ya sen geleceksin!" dedi. Mavi gözlerinin, rüzgârda uçan

siyah saçlarının, ılık sesinin büyümesine tamamen kapılmıştım. — "Evet," diye cevap verdim. "Seni Fujiyaro'ya ben götüreceğim."

Tropik denizlerinde aşk ve sadet, büyü ve esrar dolu uzun bir yolculuk yaptık ve bir sabah, palmiyelerin arasından doğan kırmızı güneşin ışığında Fujiyaro'yu gördük. Palmiyeler sabah serinliği içinde siyahımsı yeşil renkteydi. Ağaçlar arasında sedif kabuklarının dan yapılmışa benzeyen bembeyaz evler ve sahilde, hilâl şeklinde, simsiyah pırıllayan bir kumsal vardı.

Sandala bindik ve siyah, pırıl tılı kumlara çıktık. Palmiyelerin arasından esip gelen rayihali rüzgâr dalgalandıkça binlerce sesli semavi bir korunun uğultusuna benzer sesler çıkıyordu.

Kumsalın ötesinde Fujiyaro'lar bizi bekliyordu. Siyah kehribardan oyulmuşa benzeyen dev yapıları adamlar. Mavi gözlü kadın onlara beni göstererek;

— "Kardeşlerim, işte kendime seçtiğim eş!" dedi. Fujiyaro'lar hep bir ağızdan bir sevinç sayması kopardılar ve yere, secdeye kapandılar.

Sedef gibi beyaz ve pırıl tılı bir sarayda mavi gözlü kadınla bir masal hayatı yaşamaya başladım. Ne kadar zaman geçti, bilmiyorum. Zira Fujiyaro'nun zamanı başladı. Güneş ya doğuyor, ya batıyordu. Uzun geceler vardı. Uzun sabahlar ve gürup vakitleri vardı. Fakat aradaki zaman yoktu.

Bir gün karım kendisi gibi mavi gözlü, benim gibi sarı saçlı bir erkek çocuğu dünyaya getirdi. Siyah kumların üzerinde siyah, dev yapıları adamlar, büyütlü, mavimtrak ay ışığında sabahlara kadar bayram yaptılar. Ve sabah güneş palmiyelerin arkasından doğarken mavi gözlü kadın bana geldi.

— "Artık gideceksin!" dedi. Siyah kumlar binlerce sesleniy. le şarkı söylüyorlardı. Beni uzak-

Açık sözlü lük

Nakleden: M. RONA

Arabistan'da hırsızlık ve emsalî suçların cezası çok ağırdır. Ufacık bir şey çalan birisi, ömrünü işlemiş olan elinin kesildiğini bile görür. Ancak ve ancak hükümlerin müsamahakarlığı sayesinde ki, bu diyarda yaşayanların ekseriyetini kopuk-kollu insanlar teşkil etmez.

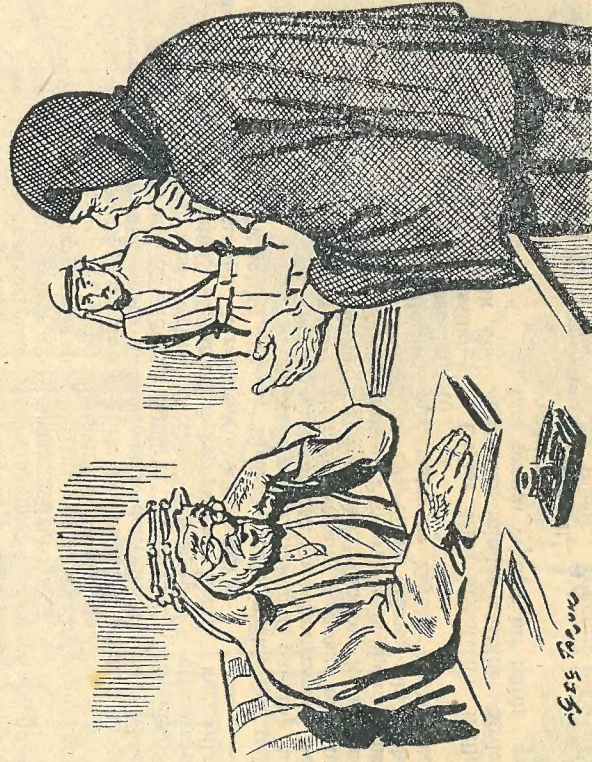
Her gün bir sürü insan, muhtelif suçlar işledikleri için mahkeme huzuruna çıkmak zorunda kalırlar ve çoğu ağır olan cezalara çarptırılırlar. Hapislerin en hafifi üç-beş seneden başlar. Daha esası cürümler için de sokak ortasında kırbaça dövülmek, gelen geçen yüzüne tükürsün diye direklerle bağlanmak gibi ceza usulleri mevcuttur.

Hükümler halkın her türlü derdiyle yakından alakadar olmak ve onların derdine deva bulmakla vazifeli şahıslar olduklarından, mahkemenin kapısında her gün bir sürü gadre uğramış insanla birlikte en olmadık arzular ileri süren meczuplara kadar türlü türlü insan bekler... Dolayısıyla de bu mahkemelerde dünyanın en enteresan hâdiseleri cereyan eder.

Arap diyarında bile fazla sıcak sayılan günlerden biriydi. Mahkeme kapısında her zamanki kalabalık yerine birkaç kişiden başka kimse yoktu.

Bunlar beş kişiden ibaretti ve sıra itibarıyla beşinci olan bekleyici ihtiyar bir kadındı.

Çarşafının altından bile vücudünün ne kadar zayıf olduğunu anlamak mümkün oluyordu. Maamafih ona

Bezgin bir sesle:

— Derdin nedir hanım? diye sordu.

— Benim derdim kimsede yok hâkim bey. Vaziyetinizi bilseniz muhakkak bana hak verirdiniz. Olup olmayacağına bilmem ama sizden bir dileğim var. Oğlumu affetmenizi istiyorum.

— Oğlunu affetmek mi? Oğlun nerede senin?

— Nerede olacak hapiste.

— Hapse girmek için muhakkak bir şey yapmışır. Suçu neydi?

İhtiyar kadın, oğlunun yaptığı şeyin en ufak bir ehemmiyeti yakmış gibi;

— Bir koyun çalmıştı, dedi.

— Demek koyun çalmıştı ve sen de onun affedilmesini istiyorsun! Bu kadar mantıksız bir ricada bulunmak için ona deli gibi seviyor olmalısın. Oğlun sana çok mu iyi muamele ederdi?

— Ne münasebet, o evdeyken her gün hur gür olurdu. Hattâ bana el kaldırmışlığı bile vardır.

— O halde ne diye bana gelip de onun serbest bırakın için ricada bulunuyorsun? Oğlunu sevdiğinden dolayı bunu yaptığının inanmak güç.

— Oğlumu sevdiğim için bunu yapıyorum değilim tabii. Ama onun evde bulunması lâzım.

— Lâzım mı; niçin?

— Niçin olacak; biz fakir insanlarız, onun getirdiği şeylerle yaşıyoruz. Serbest bırakın da bize koyunlar, ekmelekler getirsin.

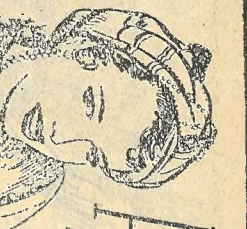
lastırma diye yalvarmak için, hâlâ ılık olan bu pırıl tılı kumlara, onun ayaklarına kapandım. Ötesini hatırlamıyorum.

Kendimi bir şilte buldum. Dalgaların arasında baygın bulmuşlar ve kurtarmışlar.

Ondan sonra Fujiyaro'yu bir

daha görmedim. Denizi karış karış aradım, bulamadım. Haritalara baktım, göremedim. Eski deniz kurtlarına sordum. Tuhaf tuhaf yüzüme baktılar ve;

— "Fujiyaro diye bir yer olduğunu ömrümüzde görmedik," dediler.

ATTIS SİPÂHİ

Tarihî Roman: 29

Yaklaş! dedi...
Genç adam birkaç adım atarak yaklaştı ve durdu...

Kraliçe gülmeye:

— Gördün mü? dedi.

— Gördüm.

— Şimdi imtihan sırası sendedir?

— Ne imtihan?

— Anladın mı? Anlatayım: Bir ay bir odada hapsedileceksin... Mukaddes ocağımızın kânnularından dışarı çıkmaya yok... Seni en güzel kadınlar bütün zekâlarının fetenatıyla iletme edecektir... Bütün bunlara mukavemet edebileceksin, anlıyor musun? Etmedikçe, imtihanı veremeyiz. Etmedikçe, imtihanı veremeyiz. Etmedikçe, imtihanı veremeyiz.

Davullar kuru gürtültülerle devam etti ve koca bahçede, hafif ve ince kadın sesleri, tatlı mırıltılarda kısa anekdotlar şarkılar söylemeye başladılar...

— 5 —

Fetretin Tuzakı

Bir aydan beri aynı odada, imtihanı veremeyen sığara içerek, sırt üstü yatı.

Bu bir ay içinde neyle olmuştuktu ki...

Allahın cenneti, Allahın huri-leri, belki bu odada olduğu kadar mekânı değildi. Hemen her saniye birer sıvrisinek gibi peyda olunsalar, birer rüya meşesi gibi, fakse-nden bir su, genze dolan tatlı bir koku gibi her dakikada adamın gözüne ve burnu deliklerine hücum etmişlerdi...

Cehennem ve cennetin kapıları bile, dağlar delisi Süleyman kadar kuvvetli olamazdı. Belki gıhahsızlar ve tıfırlı dınyalar bile, genç adam gibi, Allahın değil de, düşün-cenin metnünü kesilemezlerdi... Si-nihlerin mahvolduğu ve basiretin körleştiği bir vücut varsa, o da Deli Süleymanın vücudu idi. Gör-mek, anlamak, hissetmek onun için bir hiç olmuş, rehavetli bir geçenin ve gönülleri tatlı bir hü-zünle ürpertiği bir sabahın genç adamda bıraktığı tesir daima sil-kelenmişti...

Tasavvur ediniz, eğer Tanrı Adem'i bir tek Havva yerine, bes-on tane birden verseydi, zavallı nice kadın tuzaklarına düşer, nice memnu meyva kopararak, sığındığı yerlerden bile defedilirdi.

Eğer, Allah, Âdem'in yerine, Dağlar delisi Süleymanın vücudu-nu Havva ile beraber yasağını ol-saydı, ne Havva memnu' meyva-dan yemek arzusunun duyar, ne de Adem koparırdu... Bu müthiş mu-kavemet karşısında belki de şimdi biz, insan oğulları, cennetin birer köşesinde, zevk ve şadi ile yaşar, dururduk...

Bir ay içinde, genç adam, bir tas parçası, bir mumya gibi kas-katı ve hissiz kalmıştı... Odasına her kadın girişinde ürperiyor, si-nihlerini sıkıyor ve bütün esen rüzgârlara, dökülen yapraklara, tatlı fırtınalara karşı, hiddet ve asabiyet kesiliyordu... Her öhne çıkan güzel çiçekli tarhlar yıktılı-yor ve her esen rehavetli ve yu-muşak hava darmadağın oluyordu.

Dağlar delisi, mütemadiyen dur-madan, dinlenmeden sığara içmiş-i öhne yığılan yanık sığara külle-rine baka baka, birçok geceler uy-kusuz kalmış, ayaklarını birbirini ü-tüne atarak, sallanmış durmuştu... Ömründe kadının bu kadar müthiş bir mahluk olduğunu, bu kadar in-sanı iradesizliğe, güçsüzlüğe, hay-vanlığa sürüklediğini görmemişti...

ince, yanık bir kaval sesi, perde-perde yayılarak uzanıyor, Ağustos böceklerinin keskin gıcırkanlıkları gittikçe azıyordu... Dağlar delisi, oturduğu köşeden birden bire kalktı ve uzun bir "Oh!" gektii... Bunaldıyordu... Bu gece ne de sıcak vardı. Hava kur-sun gibi ağır ve oda kazan gibi sı-caktı...

Genç adam, sedif işlemeli, alçak masadan bir bardak su doldurdu, ve ağzına götürdü. Fakat dikkat edince, bardağın dibinde hafif bir beyaz tozun sallandığını, karışıp, suyun yüzüne doğru yükseldiğini gördü ve bardağı hiddetle yerine koydu...

Bu, bu esrarengiz tek memeli kadınların son bir desisesi idi... Mutlaka bu gece bir şey vardı...

Dağlar delisi, mütemadiyen düzme-dan dinlenmeden sığara içmişti.

ran iradesinin her şaha kalkışında, ömründen bir katre daha kaybet-mişti...

Yaşamak kaygusu, dağlar delisi için, yaralandığı bir deri olmuştu. Yaşamak istiyordu... Her sağam insan gibi, yarım kalmadan, dün-yanın bütün kuvvetlerine hâkim olarak yaşamak istiyordu... Bu on-daki bütün iradeleri, bir araya ge-tirip, koca bir kale kuruyor, esra-rengiz kadın mezhabinin bütün gü-zel kadınlarına karşı taş kesiliyor-du...

Genç adam, tam otuz gün yalnız yemekle ve düşünmekle, sığara iç-mek ve sallanmakla meşgul oldu... Gözünde hiçbir şeyin akai yoktu... Bütün kadın desiselerine, feten-lâğına, su halka ve tuzaga karşı sü-kût etti... Yalnız taş kesildi ve susuz...

İşte bu akşam san akşamı... Artık bundan sonra kurtuluş var-dı... Ve o mat renkli, güzel kadının söylediği gibi, "Buradan ancak mert erkekler çıkabilirdi... Genç adam kurtuluşunun son saatlerin-de bile aynı katliğı, aynı hissizliği taşıyarak, uzandığı yerde sallan-mağa ve gözlerini kapayarak dü-şünmeğe koyuldu..."

★

Gece... Sarayın uzak köşelerinden, çok

ince, yanık bir kaval sesi, perde-perde yayılarak uzanıyor, Ağustos böceklerinin keskin gıcırkanlıkları gittikçe azıyordu... Dağlar delisi, oturduğu köşeden birden bire kalktı ve uzun bir "Oh!" gektii... Bunaldıyordu... Bu gece ne de sıcak vardı. Hava kur-sun gibi ağır ve oda kazan gibi sı-caktı...

Genç adam, sedif işlemeli, alçak masadan bir bardak su doldurdu, ve ağzına götürdü. Fakat dikkat edince, bardağın dibinde hafif bir beyaz tozun sallandığını, karışıp, suyun yüzüne doğru yükseldiğini gördü ve bardağı hiddetle yerine koydu...

Bu, bu esrarengiz tek memeli kadınların son bir desisesi idi... Mutlaka bu gece bir şey vardı...

Son gece bir şeyler olacaktı... Havradaki ağırlık gittikçe artı-yordu...

Dağlar delisi, demir parmaklık-lı pencereye yanaşarak dışarı bak-tı. Bulutlar gittikçe kararıyordu... Yağmur muhakkaktı... Sağnak ha-linde, müthiş bir yağmur vardı... Ve havanın bütün ağırlığı da hep bu, bir tınlı gıltılamayan, boşanıp rahatsızlayan kara ve sık bulut-lardan geliyordu...

Genç adam, ömründe bu kadar sıkıldığını bilmiyordu... Bu ne kahrolası şeydi... Bu ya-rın çıplak, deli kılıklı esrarengiz ka-dınların eline nasıl düşmüştü?... Keske, Amasyadan çıkmasaydı, keşke, pasanın kızını kavganları takıp çımseseydi...

Birdenbire çok uzaklardan mü-thiş bir gök gürlemesi patladı, bir anda, bardaktan boşancasına, sığa-delili bir yağmur yağmağa başladı... Ortalık sanki karma karışık ol-muştu. Pencerenin önünde uzanan koca ova, su ile dolmuş gibi silin-miş, taşlar ve kayalar kaybolmuş-tu...

★

Dağlar delisi, sıkıntı ile irkille-rek, uzun munder üstüne birden-bire uzandı ve ağır bir kültür sa-vundu:

— Kahrrolı...

Ne tuhaf!... Yağmur, esrarengiz

sarayın delhizlerinde acııp bir ses çıkıyor, bir bakur vuruluğu gibi, bir gong gibi uğuldayıp, vınılıyor-du...

Dağlar delisi, uzandığı munder-den birden bire atıldı... Kaptı vuruluyordu... Bu muhak-kak!... İşte tekrar, üç darbe, demir kapıda, hafif hafif olmuştu...

Genç adam buna şaşı... Kaptı açıldı... Gelen herhalde yunmadan girebilir, istediğini yapardı... Buna ne mâna vermezdi?... Bu saatte ge-elen, yime o birer sıvrisineğe, birer sülüğe benzeyen tek göğüsli kadın-lardan biri mi idi?... Dağlar delisi, seslendi:

— Kim var orada?...

Sesine bir kadın sesi cevap verdi:

— Girebilir miyim?...

Dağlar delisi kızdı:

— Halvet yok yel... Elbet gire-bilirsin... Sormağa ne hacet!...

Mahbesin demir kapısı, yavaş yavaş açıldı ve o kadın, bizim krali-çe dediğimiz kadının, güzel başı göründü vücutu bir sütlük gibi o-daya süzülde...

Gülüyordu... İpek gibi siyah saç-ları fındık büyüklüğünde incilerle süslenmiş, ve boyununan ka-lım bir diz inci sarmıştı... Vücu-dü ipek ve bol bir gecelikle örtül-müştü. Kolları ve göğsünün bir kısmı, beyaz teninin parlaklığıyla açıldı... Bu kadın, böyle gülüyor, böyle süzülme süzülme yürüyordu ki, genç adam gayri ihtiyarı ürperdi ve ayağa kalktı:

— Ne istiyorsunuz, diye birkaç adım atmak istedi...

Kadın zümürü taşlarla süslü bi-lekli kolunu kaldırarak:

— Dur, dedi... Serkeşlik yok!...

Bu gece senin son gecendir... Yani artık kurtuluyorsun, bunu söyle-meğe geldim...

Dağlar delisi, sinirlerini gere-rek dışlarını sıktı:

— Çok âle... Söylediniz güzel... Gidebiliriz...

Kadın seytanca güldü ve bir-kaç adım daha attı:

— Hayır, söylediklerini bitir-medim... Daha çok söyleyeceklerim var... Su mindere otur!...

Dağlar delisi, dışlarını çeneleri-ne geçirir gibi kaskatı kesildi:

— Oursmanı Buradan git diyo-rum yoksa...

— Yoksa?...

— Seni boğarım!...

Kadın birkaç adım daha atarak, gözlerinin bütün kuvvetiyle bakı ve başını uzatı:

— Boğ! dedi...

Dağlar delisi, bu seytan kadın-dan korkuyordu. Bu seytan dilber, ve hanıklıde kadının gözleri san-ki bir atıştı, bir kâbüstü... Bu gözler, kör ve tılsımlı kuyular gi-bi, her insan kendine çekiyor ve mahvediyordu... Dağlar delisi, ka-fasında uçusan yıldız parçalarının seşenliği ile ellerini hızla kaldı-rdı ve kadının boğazına hücum etti:

Kadın birdenbire keskin bir çığlık koparmıştı:

— Çek ellerini!...

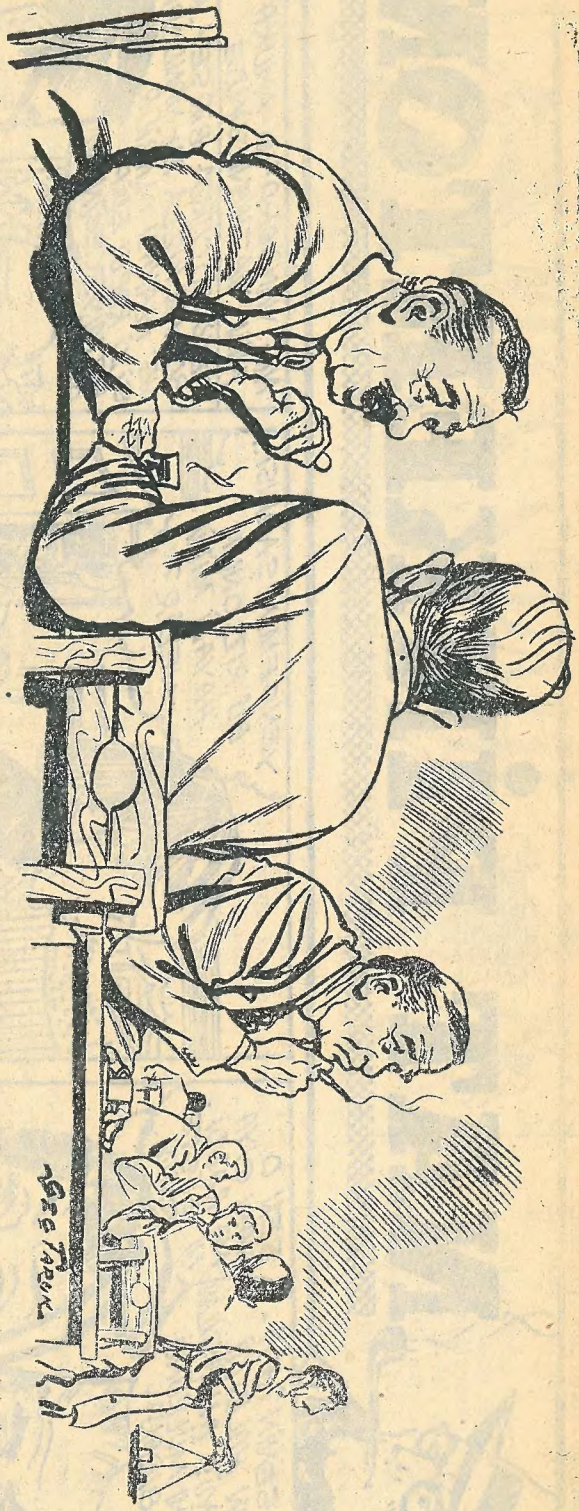
Ve aralarında müthiş, korkunç cehennemî bir bakışma geçti. Ka-dın gözlerini şımşekleşirmiş ve yüzünün bütün hatları, genç a-damın suyunuza kullanmış...

Bu birkaç saniye bakışmadan sonra, dağlar delisinin başı birden-bire göğsüne düştü ve kolları can-sız bir salkınla sarıktı...

Kadın hâkim bir sesle:

— Hah, dedi... Şimdi uslu uslu su mindere otur bakayım! Hah, oldu... Şimdi yalnız beni dinliye-ceksin bana ilâat edeceksin... Dü-şünme hiç yok... Gözlerini bana kıldır!... Kıldır kıldır... İyi, şimdi iyi!

(Arkası var)

N urettin efendi aynı bankanın aynı servisinde senelerden beri çalışmıştı; ama kırk yaşını geride bırakmış olduğu şu günlerde bile adamcağzın parası, pençe pençe elini reftah içinde geçindirmeye ancak yetliyordu.

Senelerden beri emek vermiş olduğu müessesce vâkıa menmurları, çalışmaları müddeğe kimseye muhtaç etmiyordu. Ama sonunda muhtak ki elinin avaygına tutunacağı günler de gelecekti ve insanın en ziyade buğunları düşünmesi lazımdı.

Nuredin efendinin en ziyade canını sıkarak hâdises, bankanın öteki servislerinden birinde çalışan kimseler boylu, kabak kalfalı Necminin yükünü tuttuğu için istifa vermesi oldu. En ufak bir kabiliyeti veya meziyeti bulunmayan bu adamın istikbalini kurtarması ve değişik esade kendine, evlatlarına bile yetecek bir servet sahibi olmasını bir türlü hazmedemiyordu.

O günden sonra bütün dostları, mühterem veznedarın bir düşünceyle bütün varlığıyla esir olduğunu müşahade ettiler. Nuredin efendi kahveye gitsen eş - dostunun muhavvesine karışınarak gözleri bir noktaya takılı bekliyor; evine misafiri gelse onların sorduklarına cevap vereceği yerde dalgın dalgın duruyor ve aynı sualı birkaç defa tekrarlattıyordu.

Bu dalgın halini neye yormak gerektiğini kimse bilmiyordu. Kimine göre o bir dolap çevirmişti ve simdi marifetinin ne netice vereceğini bekliyordu; kimine göre de bir işler çevirecekti ve münaşip bir firmanın kulluyordu. Hattâ bu hal felfelenin kulâğına bile gitti.

Veznedarın Hilesi

Yazan: S. Bilbasar

Onlar yirmi senelik veznedarları, nın bir sapıklık yapmayacaklarını bildikleri halde hesapları daha sıkı bir kontrolden geçirmeye başladılar; ama tabii ki en ufak bir aksaklığa bile rastlamadılar.

Aradan birkaç ay geçtiği zaman vaziyet değişir gibi olmuştu. Şimdi Nuredin efendi eskisi kadar düşünceli değildi ve tizerinde ki süneplik de yavaş yavaş kayboluyordu.

Ode beride eskisinden ziyade para harcamakta olduğunu görenler bu hale şaşır kalmışlardı. Hele on yıldan beri oturduğu evi bırakıp da mükellef bir apartman daireesine taşındığı zaman kimse için şüphesi kalmadı. "Muhakkak bir iş var bu işin içinde" dediler. "Kontrolü sıkılaştırmazlarsa banka iflas edecektir."

Halbuki yanılıyorlardı. Nuredin efendi bankanın parasını zimmetine geçiriyor değildi; öyle olmasaydı vaziyet iki gün içinde anlaşılır ve eski menur olduğuna bakılmaksızın kendisine yol verilirdi. Mühterem veznedarın, kârun yolunu nasıl bulduğunu anlamak için gelin onunla, parasının bir kısmını çekmek isteyen yağlı müşteriler arasında cereyan eden sohbetlerden bir tanesine göz atalım: Sisman ve mümkin çabablen nisbette matrus bir adam parasının 5000 lirasını çekmek için vezneye gelmişti. Nuredin efendi onun makbuzuna şöyle bir göz atıktan

sonra, kasada duran torbaları birer birer, alıp cemekekin ardına sıralıyordu: — Bir!... İki bir!... Üç bir!... diye saymaya başladı.

Adam şaşırmıştı, büyük bir hayret içinde: — Bunlar da ne? diye sordu. — Ne olacak para tabii; her torbanın içinde bin lira bozukluk var. İnanmazsanız sayın.

Beş bin lira bozukluğu sayın mı? Adamcağzın gözleri dönmüştü: — Kuzum veznedar bey, bana bütün para veriniz, işim acele, dedi.

— Bütün parayı nerede bulacağım; yaramam ya! — Bir bakın bakalım, belki beş on lira eksikliğe bulabilirsiniz.

Ve adam bunları söyledikten sonra bir de göz kırpmıştı. Bunun mânâsı aşikârdı. Nuredin Efendi kasadaki kâğıt paraları saydıktan sonra: — Otuz beş lira kadar eksik kalıyor, diye cevap verdi. Razi misiniz?

Otuz beş lira az değildi, ama adamın da buradan çıkalıp vezneye darlarla uğraşacak vakti yoktu. Onun uzattığı paraları alelacele saydı ve çıkışına koyarak uzaklaştı.

İşle Nuredin efendi bu gibi matlahlar sayesinde bol bol harcıyacaktı para bulabilmekteydi. Ne şişe, ne de kebaba zarar veren bu

Uzamlıma

Nakleden: Y. Kaynak

T ip fakültesinin meşhur profesörü Richard Villent, iki meslekdeği ile birlikte, Anton Salbot'un eseli bir müeyyeneden geçirilmesonra, kati kararını vermişti. Hattâ, on günden fazla yasaşamazdı. Halbuki, onuncu gün, Anton Salbot bese yatağından sepa sağlam kalkmıştı.

İyileştiği gün, meşhur profesöre telefon edip yanıldığını bildirmek istemişti ama sonra biçare adamı soktu bayale uğratacağını düşünerek bundan vaz geçmişti. Adamcağzın rahatsız kağırmanın sırası mı idi san-ki...

Anton Salbot, iyileştikten bir kaç gün sonra nekebat devrimini geçirmek üzere Nise gitmişti. Kendisini ölümüne mahkûm etmiş olan sayın profesörden genç ve güzel kızı, Martine Villent de orada idi.

Martine Villent'in kimin neisi olduğunu bilmeyen Anton Salbot, bu sarı saçlı mücaşip vücutlu, ates dudaklı dilbere, gövür görmez ağık olmuştu. Anton Salbot'u kaşp kavuran aşk ateşi Martine Villent'e de sırayet edince, iki gövül için aşmanınlık seyran olmuştu. Bütün günlerini birlikte geçirdikleri yetmiyormuş gibi geceleri de birbirlerinden ayrılmıyorlardı.

Haataları, dersleri ve kontransları, profesör Richard Villent'e sayılı yeye glime inkâamı vermiyordu. Senelerden beri, madam Martine Villent

lent yazılarını Nis'te geçirir; profesör de ayda iki kere bir iki günliğüne karışın yanına gelir.

Gerçi kâlan günlerini tanıştığı gençlerle geçiren madam Martine Villent, böylece, tam manasıyla bir erkek sarraf olmuştu. Bunun için, bu yülk bir enerjî kaynağı olan Anton Salbot'dan gereği kadar istifade etmesini bilmiş ve bu yakışıklı delikanlı ile dâvup kalkınma başlamıştı.

Profesör Richard Villent, o sefer ki gelişinde karışın her zamanından daha sık bulunmuştu. Bu süsün kendisi için, yapıldığına benleden profesör, karışın kucaklarıken: — "Kardeşim, bu gelişimde, ben her zamanından fazla sevdiğimi görüyorum," denmiş ve böylece Anton Salbot'un hastalığında olduğu gibi bu sefer de yanmıştı.

ROMANIN
Her hafta çarşamba günleri çıkar.
Büyük Romanın Yayıncısı
ADRES: TÜRKİYE YAYINLARI
Ankara cad. No: 36 (Hacıhalı)
Adres: Ankara (30. sayı) 17. ilde
Çarşamba (23. sayı) 17. ilde
Sahibi: KEMAL DEMİRAY
Yayıncısı: İsmail İsmailoğlu
CAMA DEMİRAY
TÜRKİYE YAYINLARI
TÜRKİYE YAYINLARI

Kadın cevap verdi: "Bir tek çocuğum varken bütün vaktimi çocuğum aldığını fark ettim. Onun için ha bir olmuş, ha daha fazla, aynı şey değil mi?"

13 çocuk anası bir kadına gazeteciler sordular: — "On üç tane çocuğa baka- cak zamanı nasıl buluyorsunuz, kuzum?"

Kadın cevap verdi: "Bir tek çocuğum varken bütün vaktimi çocuğum aldığını fark ettim. Onun için ha bir olmuş, ha daha fazla, aynı şey değil mi?"

13 çocuk anası bir kadına gazeteciler sordular: — "On üç tane çocuğa baka- cak zamanı nasıl buluyorsunuz, kuzum?"

Kadın cevap verdi: "Bir tek çocuğum varken bütün vaktimi çocuğum aldığını fark ettim. Onun için ha bir olmuş, ha daha fazla, aynı şey değil mi?"

13 çocuk anası bir kadına gazeteciler sordular: — "On üç tane çocuğa baka- cak zamanı nasıl buluyorsunuz, kuzum?"

Kadın cevap verdi: "Bir tek çocuğum varken bütün vaktimi çocuğum aldığını fark ettim. Onun için ha bir olmuş, ha daha fazla, aynı şey değil mi?"

13 çocuk anası bir kadına gazeteciler sordular: — "On üç tane çocuğa baka- cak zamanı nasıl buluyorsunuz, kuzum?"

Kadın cevap verdi: "Bir tek çocuğum varken bütün vaktimi çocuğum aldığını fark ettim. Onun için ha bir olmuş, ha daha fazla, aynı şey değil mi?"

13 çocuk anası bir kadına gazeteciler sordular: — "On üç tane çocuğa baka- cak zamanı nasıl buluyorsunuz, kuzum?"

Kadın cevap verdi: "Bir tek çocuğum varken bütün vaktimi çocuğum aldığını fark ettim. Onun için ha bir olmuş, ha daha fazla, aynı şey değil mi?"

13 çocuk anası bir kadına gazeteciler sordular: — "On üç tane çocuğa baka- cak zamanı nasıl buluyorsunuz, kuzum?"

Kadın cevap verdi: "Bir tek çocuğum varken bütün vaktimi çocuğum aldığını fark ettim. Onun için ha bir olmuş, ha daha fazla, aynı şey değil mi?"

13 çocuk anası bir kadına gazeteciler sordular: — "On üç tane çocuğa baka- cak zamanı nasıl buluyorsunuz, kuzum?"

Kadın cevap verdi: "Bir tek çocuğum varken bütün vaktimi çocuğum aldığını fark ettim. Onun için ha bir olmuş, ha daha fazla, aynı şey değil mi?"

13 çocuk anası bir kadına gazeteciler sordular: — "On üç tane çocuğa baka- cak zamanı nasıl buluyorsunuz, kuzum?"

Kadın cevap verdi: "Bir tek çocuğum varken bütün vaktimi çocuğum aldığını fark ettim. Onun için ha bir olmuş, ha daha fazla, aynı şey değil mi?"

13 çocuk anası bir kadına gazeteciler sordular: — "On üç tane çocuğa baka- cak zamanı nasıl buluyorsunuz, kuzum?"

Kadın cevap verdi: "Bir tek çocuğum varken bütün vaktimi çocuğum aldığını fark ettim. Onun için ha bir olmuş, ha daha fazla, aynı şey değil mi?"

13 çocuk anası bir kadına gazeteciler sordular: — "On üç tane çocuğa baka- cak zamanı nasıl buluyorsunuz, kuzum?"

Kadın cevap verdi: "Bir tek çocuğum varken bütün vaktimi çocuğum aldığını fark ettim. Onun için ha bir olmuş, ha daha fazla, aynı şey değil mi?"

13 çocuk anası bir kadına gazeteciler sordular: — "On üç tane çocuğa baka- cak zamanı nasıl buluyorsunuz, kuzum?"

YARASA

19

SKIPPERİN
SAKLANDIĞI
YERİ BUL-
MAK İÇİN
ARKADAŞI
LARKIN'IN
PUS OLMU-
ŞU ODAYA
BRÜSÜ
SUGLUYMASI
GİBİ SOK-
TULAR.

BRÜSİE LARKIN'IN
HANEDEN KATILAR.
NEHİR BOYUNCA
GERİLEN, POLİS
AĞINDAN, KURTULU
LURSAK YİDİR
LENİCEK
BİR VER Bİ-
LİYÖ-
RUM

HAYR. NEMİ.
RİN AŞAĞI
DA İSTEDİĞİ-
MİZ YERE
GİDERİZ

ON İSTE SEİYORLAR
MİL LARKIN'IN
ÖTEDE DİMİ. YANINDA DA
BİTİRİVE-
RİN.

VAYNDAN
GEKİNİN.
ONUN İSİMİ
BİTİRİVE-
RİN.

BRÜS
BAK
POLİS
YOK CANIM.
İŞLER TIRIL-
RINDA..BUN-
LAR BİZİMLER
HERHALDE KIR-
TISINIZI ÖS-
RENDİLER.

SKIPPER
ATES
ETİME
BENİM

DUR KAZ KAFALİ-
BURAYA NARAİLE
GELMEYİ PAT-
RON SİNDİ SANA
GÖSTERECEK ATTA
BU MOTORA..

SİZ İKİNİZ DURUN-
ELLERİNİZİ KAL-
DIRIN. YÜZME BİL-
YOR-
MU-
SUN-
NUZ.

EYET
AMA
ANLADIK.
AMASI NARASI
YOK.. KES...

NEOLU-
YORSUN?
NEME
İÇİN ENİYİ
NEYE
BİZİ BA-
TIRIYOR
SUN

SKİPPER YANILI-
YORSUN..

TUTUN
FİUNLARI

BİZİ SAKA MI
YAPIYOR SA
NİYORLAR.

HAA NODUK
SENN HESA-
BIN THAM.

BRÜS
METİN O
BEN DE SE-
NANLENN

EEE...ARTIK
FOR CAN
SİKTİNİZ.

VAY
HAYR.

HAYDI
SEN DE
YUNAR
LAU
KAY

AH..
HAKLADIK..

İKİSİNİ DE
BİZİ TAPID
EDEN YERER
HALE KÖY-
DÜK

NEYSE BENİ
BOĞULDU
ZANNETTİLER

BRÜS
BRÜS
NERE-
DESİN?

SIKI DUR GE-
RO-
LİYORUM
BEN.

YARASI AĞIRA BEN-
ZER. AKINTIYI YE-
NİP SAKİLE ÇIKARABİLE-
CEK
Mİ-
YIM

MANDRAKE

BÜYÜK HAVA GEMİ.
Sİ ZÜHRE SEYHA.
REGİNİN KURU
RÜZGARLI SATHINDA
İNDİ.

BİR BAŞKA SEY.
YAREYE AYAK
BASAN İLK İNSAN
LAR BİZLERİZ

AMA ESİ.
RİZ..ŞİM.
Dİ NE
OLACAK?
ACABA?

PENCERE ANSIZIN AÇILDI. VE
ZÜHRENİN ZEHRİ KARBON GAZI
İÇERİ DOLDU.

OH..AY..

NEFES ALMA-
MA Gİ CALIŞ..

PENCERE DERHİL KAPANDI VE BÜYÜK
HAVA GEMİSİNDEN OKSİJEN VERİLDİ.

BİZE HABER
VERDİLER. KAĞAR.
SAK HAVANIN ZE-
HRİ OLDUĞUNU
ANLATMAK İSTE-
DİLER.

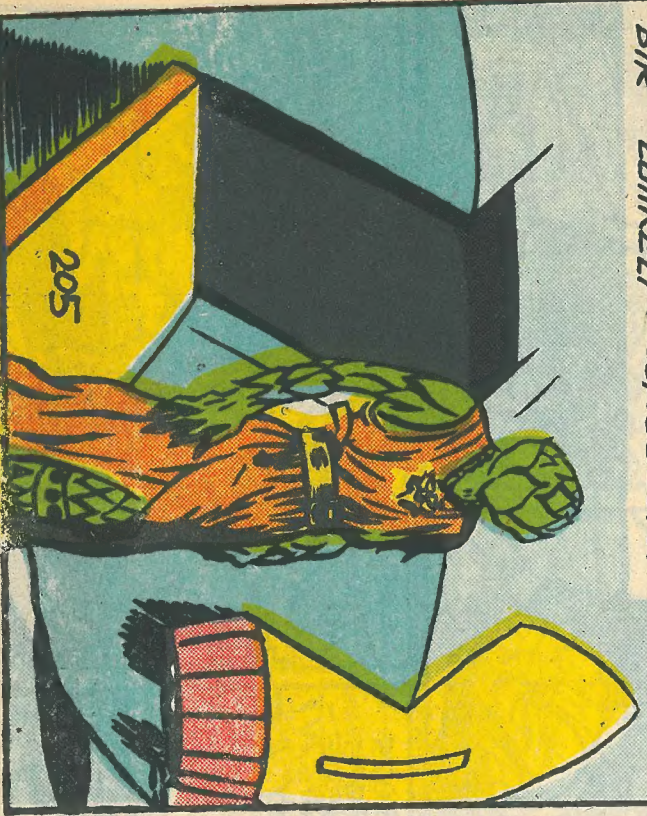
ZEHRİ Mİ? BURDA.
DARILAR NASIL İNSAN
ÖYLEYSE?

ADULLAHIN SUALİNE CEVAP VERİRE GİBİ
BİR SÜRÜ KARA VE HAVA UÇAĞI BÜYÜK
SEYAHATTEN DÖNEN HAVA GEMİSİNİ KUR-
ŞILAMASA GELDİLER.

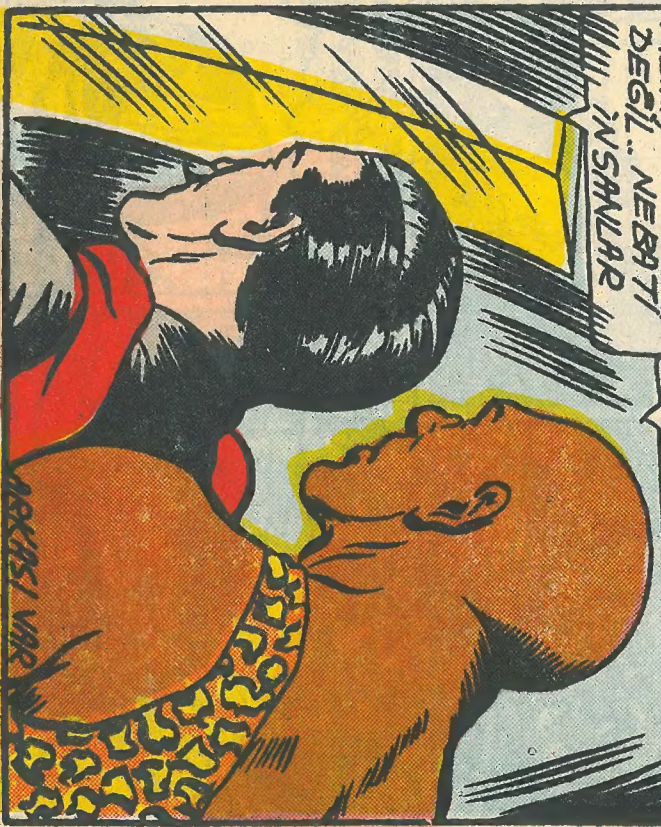

BİR ZÜHRELİ. GEMİNİN KOMUTANI
DIŞARI ÇIKTI VE BİZİMLERİLE DEFA
BİR ZÜHRELİ GÖRDÜLER.

DEMEK BİZİM
GİBİ ETEN YA-
DILMIŞ İNSANLAR
DEĞİL.. NEBATTI
İNSANLAR

SEBZE İNSANLAR..
BİZDEN NE İSTİ.
YORLAR?

AŞK YAŞIYACAK

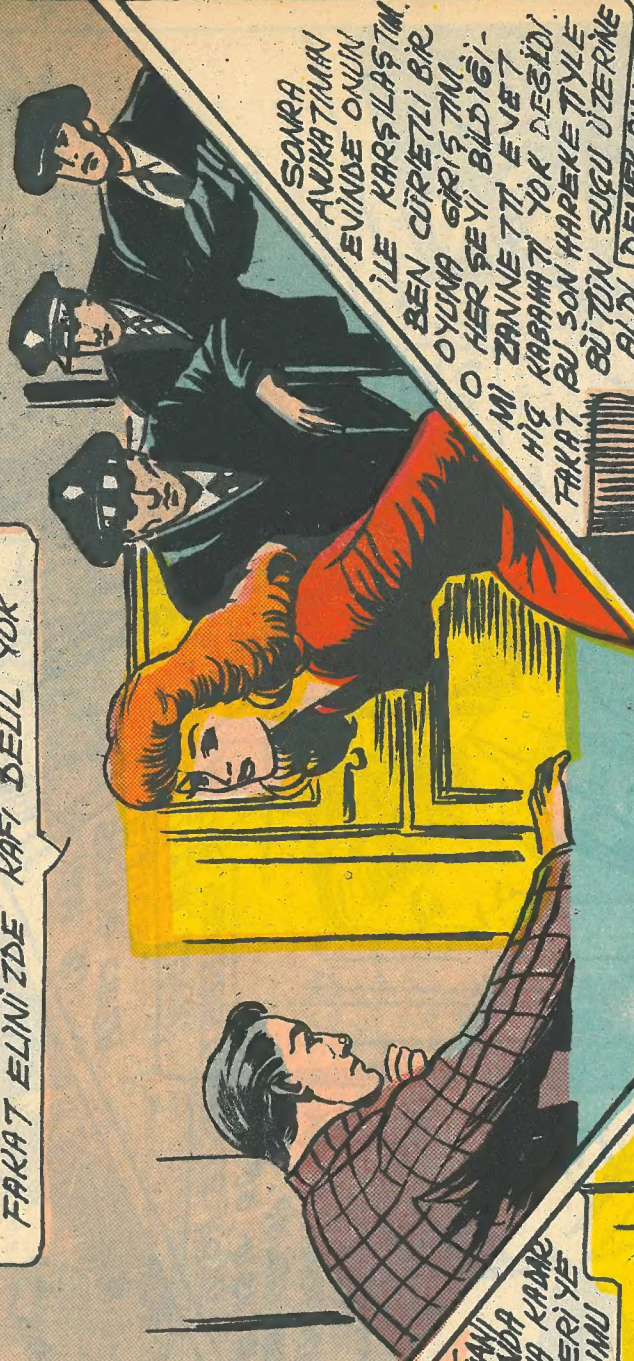
22/1

VUDGESTON HÂDİSESİ NİHAyet BARBARA SAYESİNDE AYDINLANDI.

KARŞINIZDA MUHTELİF SUÇLULAR
VAR.. KOMİSER.. LUCKİ.. VE.. BEN..
FAKAT ELİNİZDE KAFİ DELİL YOK

LUCKİ..
NİN VUD-
GESTONU
ÖLDÜRMEK
KASTI OLMADI..
EN BELİRTTİK..
TEN SONRA..

.. BENİM SUÇUMDA İHAI
SEVİMİŞ OLMAMDIR. BUNDA KANAK
DA HAYATIMIN SONUNA KANAK
DEVAM EDECEĞİM. GERİYE
BİR KOMİSERİN DURUMU
KALİYOR..

SONRA
AVUKATIMIN
EVİNDE ONUN
İLE KARŞILAŞTIM.
BEN CÜRİETLİ BİR
OYUNA GİRİŞTİM
O HER ŞEYİ BİLDİĞİ-
Mİ ZARINETTİ. EVET
HIÇ KABAHATİ YOK DEĞİLDİ.
FAKAT BU SON HAREKETİYLE
BÜTÜN SUÇU ÜZERİNE
ALDI. DEMER BU VESİ-
KALAR BİR YERİN.
CİNEY
LEZE
VE-
Rİ-
MEDİ

VUDGESTONUN KÖTÜ HA-
YAT SÜRDÜĞÜNÜ BİLEN
KOMİSER AYNI ZAMANDA BİR
BABAYDI. ONU ADAMIM TAKIP
ETTİRİYORDU. VUDGESTONUN SAV
FRANŞİSKODA PLANLARI BİR YABANCI
DEVLETE VERMESİNDEN SÜPHELENDİ.
HAYATIMDANINDA
Kİ HÂDİSEDEN
SONRA BU
EVRAK ELİNE GEÇ-
Tİ. SÜPHELERİ LUC-
Kİ ÜZERİNE YÜK-
LEDİ.

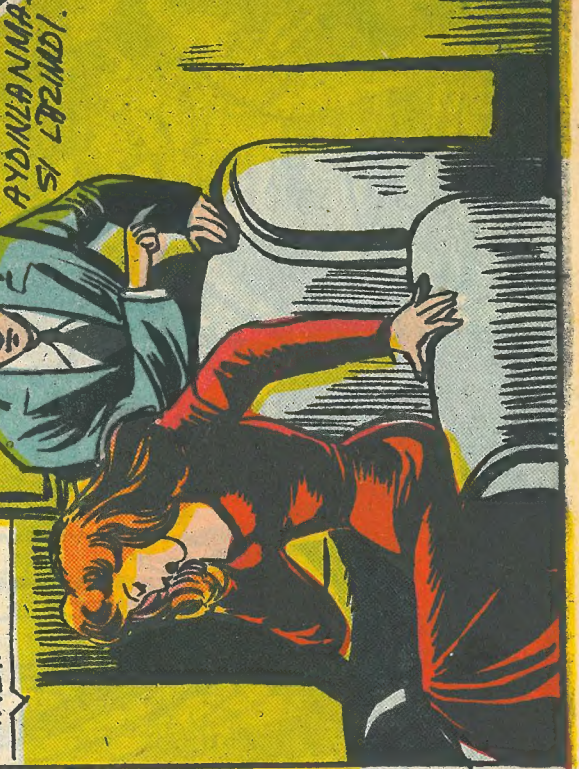
VERDİYSE BUNU YALNIZ
VUDGESTON VERMİŞ OLA-
BİLİR. MEVKUFILARA
GELİNCE..

BAZILARI AV-
LERİNE DÖN-
DÜLER BİLE..
SİZ DE DÖNE-
BİLİRSİNİZ?
KOMİSER-
GELİNCE..

BAY KOMİSER.
HERHALDE BA-
NA KIZGA..
SINDIR.

HAYIR DE-
ĞİLİM BARBA-
RA.. VAZİYET-
TİMİN ZATEN
AYDINLANMIA-
SI ÇARMIYDI.

YARGIÇILAR.. HER-
HALE SİZE KİRSİ
MERHAMEZLİ OLA-
CAMLARDIR..

OYLE AMA BABA OLA-
RAK İZTİRABIM DEĞİL
EDERİZ. LİHAH ÜMİDİN
SEVENİN.
DEN GÖK
EMİNDİ..

22/2

TRAM BU
SIRA DA CEZA
EVİNDE..
AZİZİM LUCKİ
ARTIK SERBEST.
SİN..

ÖYLE KÖTÜ
ANLAR YAŞADIM
Kİ... ARTIK HER SE-
YİN MAAVOLDUĞUNU
ZAN ET TİM.

YAVRULM.. HAYDİ GİDİP BABA MI KARESİLİYALIM.
ARTIK O BİZİ HİÇ TERKETMİYECER

BA..BA..
BA..BA..

HER ŞEY
BENİ MAH-
VE TENEYE KA-
Tİ SEVİYERDİ.
UNUT BUN-
LARI LUCKİ..
LUÇİANA İLE
GÖCÜĞÜN SANA
BU AÇILIŞI
UNUTTU-
RUK

İSTE.. BAK
SENİ BEKLİ
YOLLAR.

TEŞEKKÜR EDE-
RİM BÜKKER.

205/2

ARKAS/
13 ÜKÜ
SAHİFADA

BİR KADIN VURULDU!

Yazan: Kemalîttin Tuğcu

No: 5

Omobilce carparak bir çocuğu öldürmekle suçlu olan şoför Nedim belki de canını kurtarmış olan Adnana karşı son derece bir minnet ve sevgi hissediyordu. Zaten kahraman yapıları olan ve bir çaklı adamın hücumuna göğsü açık mukabele eden Adnanı çok takdir ediyordular. İki tarattan biri onu kazandı. İçin dil döküyorlardı. Orada korku, ezilmek ve mahkûm olmak demektir.

Hiçbir işe burnunu sokmayan, içi yanık adamlar da vardır. Bunlar yanık yanık saz çalıyor, iki üç günde bir buhranlara yakalanıp kendilerini yerden yere çarpıyor ve ağlıyorlardı.

Hususî arabalardan birisini kullanan Nedim Nedimle anıbağlığını ilerleten Adnan bir gün onu karışına almış ve konuşmuştu.

— Sen hususî araba sahiplerini tanır mısın?

— Tanımam ağabey. Nereden tanıyacagım. Taksiden çok hususî var şimdi.

— Süreyya adında hususî bir araba sahibini de tanımaz mısın?

— Süreyya mı? Bilmem. Kim bilir kaç tane Süreyya var. Ne yapacak?

— Ben birisini arıyorum. Be-yaz bir otomobil. Yeni bir araba. Ama markasını bilmem. Altı bin-le başlıyan on üçle biten bir numarda kalmamış.

— Ağabey, bunu seyirüseferden sip diye öğrenebilirsin. Araba be-yaz, üç numarası belli. Hem de hususî arabam, bir on rakam kalıyor. Sıfırdan dokuza kadar.

Adnanın üzüldüğünü görünce:

— Bir kere Hakkı ağabeye söylerim, dedi. O şıpşak bulur. Hakkı ağabey bizim şoförlerin dayısı sayılır. Burada akrabası var. Bu hafta gelirse ben sana öğreirim. Baba adamdır o.

Adnanın kafasında büyük mücadeleler oluyor, kendi kendisine sık sık:

— İşin doğrusu çıkacak meydana elbette, diyor.

Ziyaret günü geldi geçti. O gün Nedim Hakkı ağabey gelince ona Adnanı göstermişti. Yaşlı bir adam olan şoför Nedimi kurtaran genci hararetle tebrik etti. Nedim onun arzusunu anlatınca bir düşündü ve:

— Vallahi şimdi kestiremem, dedi. Ama hiç merak etme. Ben arabamın kime ait olduğunu hemen bulurum. Sana da haber gönderirim.

Dediğini de yaptı. İki gün sonra bir şoförle Nedime bir mektup yollamış ve Adnan için, şu sözleri yazmıştı:

“Beyaz araba Kadillaktır. Davut Beyin arabası. Şoför İnsan sürüyor. Ama şimdi burada değildir. Yirmi gün kadar evvel İzmir’e gitmiş. Daha gelmemiş.”

Adnan bu kelimeleri dimağına nakşediyordu. Ayrıca cep defterine de yazmıştı. Günler onu pek fena sıkıyordu. İki yıldır yatan Nedim kanlı ona veda ederken ağlıyordu. Adnan:

— Nedim, dedi. Senden bir ricam var.

— Buyur ağabey. Canla baş üstüne.

— Müdüriyete git. Komiser Vehbi Beyi bul. Ona benim kendisini görmek istediğimi söyle.

— İyi ama ağabey, o gelir mi buraya?

— Sözlünün eri ise gelir. İster-sen telefon numarasını verçim.

Bir iki defa ara nihayet bulursun.

— Hiç merak etme ağabey. Adnan demir parmaklıklara bakıp duruyordu. Her kapının açılışı ona heyecan veriyor, sonra daha büyük bir yese düşüyordu.

— 7 —

O gün pazardı. Sabahleyin Adnanı müdürün odasına çağırıldılar. Oraya sık sık çıktığı için bir fevkalâdelik ummuyordu. Fakat Vehbi Beyi sivil elbiseler giymiş, kendisini beklerken gördü. Komiser

ona elini uzattı. Bir parça mahcuptu. Fakat babaca güliyordu: — Beni istemişsin Adnan. Bak işte geldim. Bir sıkıntın filan mı var yavrum.

Adnan heyecan içindeydi:

— Size söyleyeceklerim var, dedi. Biraz uzun.

— Eh, biraz ben dişimi sıkarım, biraz da sen budarsın. Anlaşırız. Gel şöyle dışarıya, bekleme odasına çıkalım. Müdür beyden gizli birer sigara yakarız.

Müdür gülmüsyerek başıyla tasdik etti. Dışarıda, yanyana iki iskemleyle oturdular. Adnan: — Ağabey, dedi. Samiye Hanım nasıl oldu?

— Samiye Hanım mı? Buraya gazete gelmiyor mu? Geçen hafta hastahaneden çıktı.

— Nereye gitmiş?

— Bunu sen daha iyi bilirsin.

— Vehbi Bey, ben size bir şey söyleyeyim mi?

— Buyur.

— Onu ben vurmam.

— Orasını anladık oğlum. Kırk defa söyledin amma hâkim kabul etmedi.

— Ağabey, nahak yere beni buraya yatırıyorsunuz. Buna siz sebep oldunuz. Ben onunla konuşurken suçunu itiraf etmiş, pişman olduğumu söylemişim. Benim pişmanlığım başka şey içindi ağabey. Ben kend o kadına ettiklerime zamana kadar o kadına ettiklerime

likanlıya baktı:

— Alay mı ediyorsun?

— Beni dinle ağabey, Adnan düşünce düşünce, dimağında bahçenin önünde kaldığı kadar görüp işittiklerini anlatı. Sonra Nedim vasıtasıyla yaptığı tahkikatı da söyledi. Komiser uzun uzadıya düşündükten sonra:

— Beyaz Kadillak ha, dedi. Fakat Davut Bey maruf bir adamdır. Hem de hastalıklı bir adamdır. Onu bir kalem geç. Şimdi bana bak. Gri elbiseli, uzun boylu bir erkeğin kadını sürüklemeye çalıştığını görmülersen. Gitmediği için bıcaklıyan seninki gibi lacivert elbiseli birisiymiş. O surada orada hâkikaten bir beyaz araba varmış. Yalnız kapı ile bunun arasında bir taksit duruyormuş. A çocuk bunları neye evvelce söylemezsin!

— Bugün kurtulmağı sadece o kadına benim kendisini vurmak istemediğini anlatmak ve bunu isbat etmek için istiyorum. Onun nazarda suçlu olmak, burada eşkiya içinde yatmaktan daha güç Vehbi ağabey.

Gözleri dopdoluydu. Komiser babaca onun yanagını okşadı: — İnşallah yavrum, inşallah. Çok çok iyi ettin bana bunları söyledine. Seni bir ayak evvel buradan kurtarmak isterim. Şimdilik ben gideyim. Yarın, sabah sabah bu işe sarılacağım. Bakalım. Allah ne gösterir.

Salı günü Adnan sorgu hâkimliğine götürüldü. Bu defa Vehbi Bey cezaevine keder gelmiş ve onunla baba oğul gibi yola çıkmıştı. Adnan sorgu hâkiminin karşısında bekçi ile polisi gördü. Bekçi delikanlıyı görünce gülmüştü. Ona o gece geç kaldığı için takıldığını, saatine bakarak bu zamanlara kadar nerede olduğunu sorduğunu anlattı ve saatin bir on geçmekte olduğunu bildirdi. Polis te aynı şeyleri söylemişti. Fazla olarak Adnanın önden ve biraz sarhoş olduğu için yalpalı-yarak yürüdüğünü, bir iki dakika peşinden gittiklerini, bekçinin ondan sevgi ile bahsettiğini, takipten maksadın sarhoşlukla yıkılırsa kendisine yardım etmek için olduğunu ilâve etti. Hâkimin sualine:

— Hayır, dedi. Hiç solumuyordun. Telâssızdın. Çok ağır gidiyor ve sendeliyordun.

Adnan hâkimin bunları niçin söylemediği sualine içini çekerek: — Şaşkına döndüm, ben kimseye zararı dokunmayan kendi halinde biraz da tutuk bir insanım. Hatâ çok az insanla görüştüm. Burada itiraf edecek bir tek cihet var. Samiye hanımla dargındık. Onu sahnedeki görmemek için çekilip gitmeğe kalkmıştım. Ona duyduğum alâka da eski bir rabtadan ibaretti. Hastahane de bu yüzden aradım. Bir namus meselesi adadığım için su ana kadar bunlardan bahsedememişim, dedi.

Koridorda Vehbi Bey Adnanın omuzuna elini koydu ve: — İşte şimdi makul bir insan olmağa başladın, dedi. Hani ben Cezaevinde bana bekçiden filan bahsettiğin zaman biraz gevşek davranmıştım. Yine talihli bir çocukmuşsun ki iş çabucak tersine dönüyor. Temyiz nakzetmese bile ben kısa bir zamanda senin sanık değil tanık olabileceğini ortaya atacağım. İş şimdi Süreyyayı bulmakta.

Doğrusu Vehbi Bey çok iyi çalışmıştı. Adnanın mahkûmiyetinin kırk beşinci günü idi. Vehbi Beyin yeni raporu ceza mahkemesine verilmişti.

(Arkası var)

11

KONTES. ACI ACI DÜŞÜNMESE BAS
BENİM FIKRİM.. KUZU
PEKİ BE- KERABI YAPIP KÖPERE BALIK
NI NE LA RINA ZİYAFET
YAPACAK SINIZ?

HİÇ HEVES ETME
MELVİN İŞRENİP
YEMELER. ONU
İSPANYOLLARA
TESLİM
EDERİM
CEĞİM

GÖR RİCA EDERİM.
BENİ NE YAPARSANIZ
YAPIN ANA İSPANYOL
LAĞA TESLİM ETME-
YİN..

SİZ ANCAK ÖLÜMLE
CEZALANDIRILABİLİRSİNİZ
NİZ SAYIN KONTES!
BEN BU İŞİ NASIL
YAPABİLİRİM?

ATMACA REİS

37

ANGELİYA
CERİNDEN
BİR TİP
ÇIKARDI.
REİSE
GÖSTER
DI.

O HADE
İSPANYOL
LAĞA BENİM
ÖLÜMÜ
TESLİM
EDEREK SINIZ.

TİPİ BİR YULIUDA İÇTİ.
BİR DAKİKA..
DÜŞ TÜR
KENDİNİ
ZEHRLE-
Dİ

NEFES ALIYOR.. KALBI
DE ÇARPIYOR
HELYOS AYAKKABIS
NI ÇIKAR BAKAYIM

ÇOCUK NERAKIA BU EMRİ YE.
KİME GETİRDİ. MELVİN KADI.
NIN AYAGINI GIDIKLADI.

DAHA DOKU.
NUR DOKUN.
MAZ ANGELİYA DOĞRULDI.

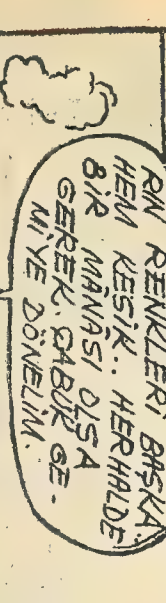
BEN SİZE DENE-
DİM Mİ? BU DİŞİ
TİL KİYE İNANM.
YALIM DİYE.

HELYOSIN BAĞIRMAŞI BU
NEŞELİ ANI DAĞITTI.

HAKİKATEN HEM SAHİDEN HEM
GERİDEN İKİ DUMAN SÜTÜNÜ
YÜKSELİYORDU DUMANLA.

UYAN..
SANDIĞIN
SARAYININ
ÖTESİNDEN DÜ-
MANLA İŞARET
VERİYORLAR
SİYAH VE BEYAZ
DUMANLAR

BUNUN MÂNÂSİ AĞYOL.
DAKİ DÜŞMAN KERVÂ-
NINI TAKIP
EDİNİZ "DİR.

Eski Dost

Yazan: F. Demirey

İkoku'dan beri arkadaşları. O havası almış olurum. Ellere güldük delik vereceğine ben bana olan iyiliklerine karşı bir hizmetinde olsun bulunayım.

— Kurşun kalemini kaybettim, seninkini versene.

Gibi sözler söyler, kitabına, çantasına, hatıfâ bazen annesinin kenarına göre koyduğu yemeğe ortak olurdu. Sami ne yapmış, arkadaşlıklar bu. Fakat az kahrını çekmedi. Onun yüzünden kendi derslerini yapmadığı veya aç kaldığı olurdu. Arkadaş değil bir parazit.

Orta okula beraber gittiler. Zaten aynı mahallede oturuyorlardı. Hami pek fakir bir aile çocuğu idi. Kırdı uçurtmaya, arsada topa, bahçede yemise ortak olur, bazen elbisesini, ayakkabılarını giyer, başkalarına gösteriş yapardı.

Allah ona kafa vermişti anna içine beyin koymağı galiba unutmuştu. Belki de bu beyin sümükleriyle birlikte burnundan akmış olacaktı. Ortayı Saminin gayretleriyle bitirdi anna lisede boyuna çıktı ve nihayet devam edemedi. Sami lisesini bitirdi. Bir memuriyete girdi. Haminin kendisi kaddar adam olmayışına acıyordu. Mümkün olduğu kadar gönlünü alıyordu, elinden gelen yardımı da yapıyordu.

Bir zaman balıkçılık, kaykçılık yapan Hamiye önce bir odacılık, sonra Sebze Hâlinde kantar kâğıtlığı buldu. Tembel yaratılmış ve başkalarının sırtından geçinmeye alışmış olan Hami bu işlerde de tutunamadı. Sami araya girdiği için mahcup durumlara düştü.

Bir zaman birbirlerini kaybettiler. Çünkü Sami tasraya tayin edilmişti. Altı sene şarkta bulundu. Dörtüştü iki derece terfi etmiş ve baş memur olmuştu. Mahalledeki eski evleri yanmıştı. Kalktı sayfiye yerlerinden birisinde bir ev yaptırdı. Yeni evine taşındığı zaman bir pazır Hami çıkageldi:

— Uğurlu kademli olsun kardeşim.

— Hoş geldin Hamiçğim. Nasılsın bakalım?

— Nasıl olacağım, bildiğin gibi. Biz eşeğin kuyruğuna benzeriz. Uzunak kısalırmak yok.

— Canım düşünmez kalkmaz b'r Allah.

— İyi anna biz her zaman düşünüyoruz. Bak sen maşallah evlenmişsin de. Çocuğun bile varmış.

— Eh Allah bağışlarsa var bir çocuğum. Peki şimdi ne iş tutuyorsun?

— Ben mi? Hiç. Çalışmadığım kapı kalmadı. Nihayet işi kahveciliğe döktüm ama ondan da hayır yok. Aklıma şey geldi. Hami senin epeyce büyük bir bahçen var. Tabii bu halde bırakacak değilsin. Bilirsin ki benim elimden her iş gelir. Şöyle ön, on beş gün bahçemle uğraşayım, düzeltirim, çiçek filân dikerim, hem de bir sayfiye

İolsun, birkaç saat başını dinliye-yim. Azdırak gibi herif evin içinde. İnsan eve mahalle köpeği girmiş sanıyor, diyor.

Bütün bunların üstüne tüy diken bir hadise oldu. Ellisine yaklaşıp göz koymuştu. Yaşı otuzu aşkın olan bu evde kalmış kız nasılsa kanmıştı. Bir gün iş öğürmelerle patlak verdi. Sami ister istemez Hamiyi baldızı ile evlendirdi.

Herif şimdi kendisine bir iç güveyisi süstü veriyor ve sık sık Sami'ye:

— Ben almasam kim alacaktı bu kartala kaçmış, diyor. Zaten kari değil baş belası. Seninkine de söyle, ben bugüne bugün eniştesiyim, azıcık muamelesini değiştirsin.

Avurt, zavurt bini bir para, Karısı Sadıye iki ateş arasında kalmıştı. İçlene içlene verem oldu. Dördüncü senesinde ölüp gitti.

Aradan yine yıllar geçti. Hami hâlâ Saminin başında. Ne imadın anlar, ne istikalden. Ne yemek beğenir, ne yataak. Kari koca bu

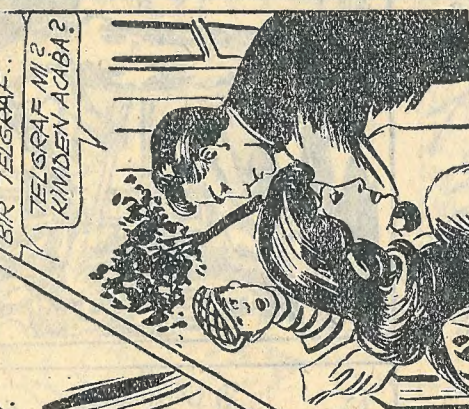
belâyı baştan savmak için epeyce kafa patlattılar. Hatıfâ Sami borç, harç beş yüz lira kadar bularak ona bir bakkal dükkânı açtı. Yalnız Hamiye emniyeti olmadığı için işi ündü üstüne almıştı.

Hazır yemeğe alışık olan Hami toptanlardan veresiye ala alız Saminin başına iki bin liralık bir borç çıkardı. Dükkân tamtabır olmuştı. İlk defa fena halde içenledi. Köskü sattı. Zaten tekaüt olmuştı. Kalkıp Mersine, karısının ailesinin yanına gitmeğe hazırlanırken (Arkası 14. sayfada)

YARIN SAAT ONBEŞTE EVLENİYOR. RUT... İMZA CAN VE BAKIRAR. AMA BİZ YARIN NEY. BELKİ BİR YORUKTA NASIL BULUR. ARABİLİRİZ? DR LUCU.

HEX. LUCU. S. BİR TELEGRAF. TELEGRAF MI? KİMİDEN ACABA?

İSTE SEVİN YENİ UÇAĞIN LUCU. HERŞEY TAYYAR. BÜTÜN Bİ OLUŞ BİTENLERDEN SAKRA TAYYARE KULLANMAK İSTE MEZDİM.

AŞK YAŞIYACAK

DÜN BEŞ RAMİYEN GELDİ. HAMİ İSTEDİĞİMİZ YERE BİR SEYAHAT HAKKI MIZ VAR.

ÖYLEYSE BU HAKTAN İSTİFADE EDELİM.

ERZESİ SABİM.

İKİ SAAT KADAR NEYİYOR. ÇOK SÖKÜR HERŞEY DÜZELDİ. ARTIK.

SON

ASKİHİRASTIR

27/1

LARRİ GİTTİ. TULEA BİR TÜR.
LUT FRANK'TAN AYRILMIYORDU.

BİR DAKİKA... ACELE
ETME... BANA
EBEDİYEN Gİ
DİYORMUŞ.
SUN GİBİ
GELİYOR..

GOCUKLUK ETME
AKLINDAN KARA
DÜŞÜNCELERİ AT

KALBİMİN MEN-
GENEYLE SIKIŞTIĞI-
NI HİSSENİYORUM..
BU ONUN SON
GİDİŞİ.. GELMİ-
YECEK..

FRANK
LARRİYE YE-
TİŞTİ.

BU İŞİN İÇİNDEN SİNİ
RILABİLECEK MİYİZ?

BİZİM-
KİLER BİZİ
GÖRDÜ. GELE-
CEKLERDİR

ALLAHA
İSMARLADIK
TULEA..
BIRAK TULEA GİTSİN..
BAŞINDA FELAKET DO-
YINE GEL.. SENİ
ÖLÜNCEYE KADAR
BEKLİYECEĞİM..

BU AMERİKA
LI SUBAY..
YAKALIYALMI

TAM JAPONLARIN
ÇIKARMA YAPTIKLARI
YERE ÇIKTILAR.

FRANKLA LARRİ JAPONLARI
GÖRÜR GÖRMEZ TABANLARI
YAĞLADILAR. FAKAT JAPON-
LAR ATEŞ AÇMIŞLARDI.

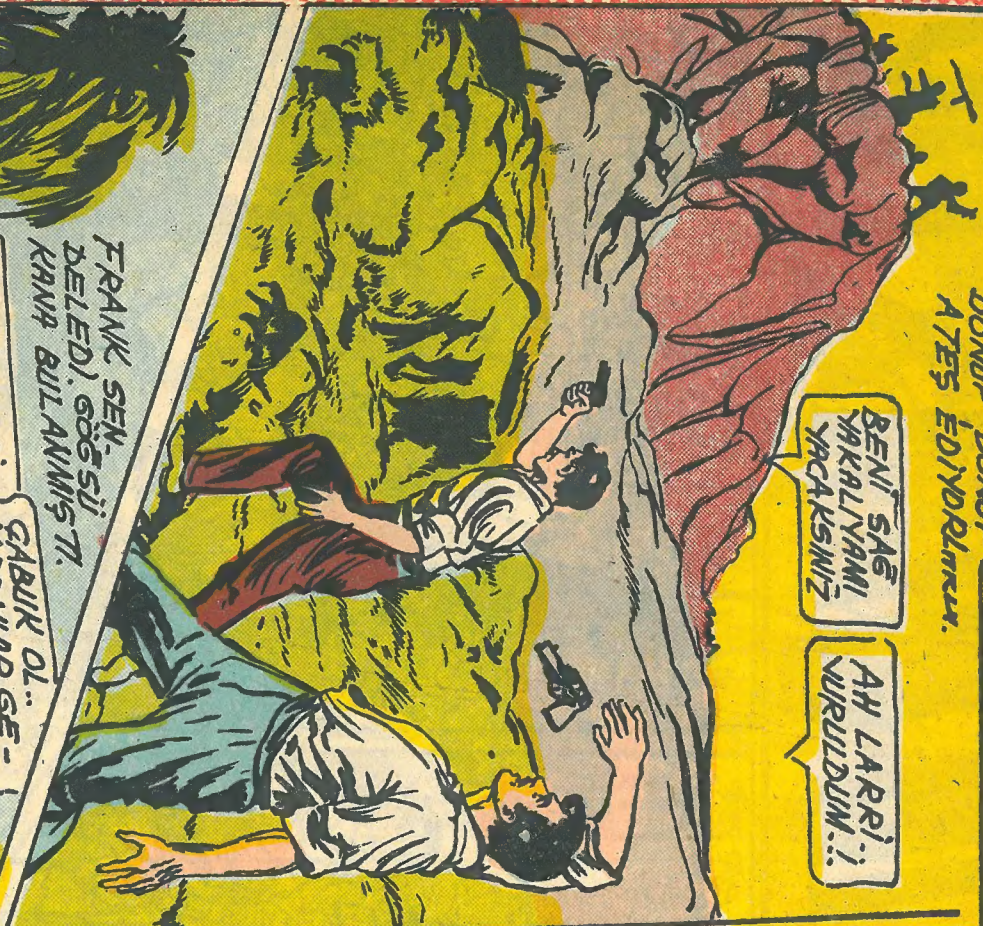
LARRİYLE FRANK
DÖNÜP DÖNÜP
A TEŞ EDİYORDUKTU.

BİRBİR ROMAN

BİR GALLİEN ARKASINA
GÜÇ BELÂ Sİ GİNDİLER.

BENİ SAĞ
YAKALYAMI
YACAĞSINI?

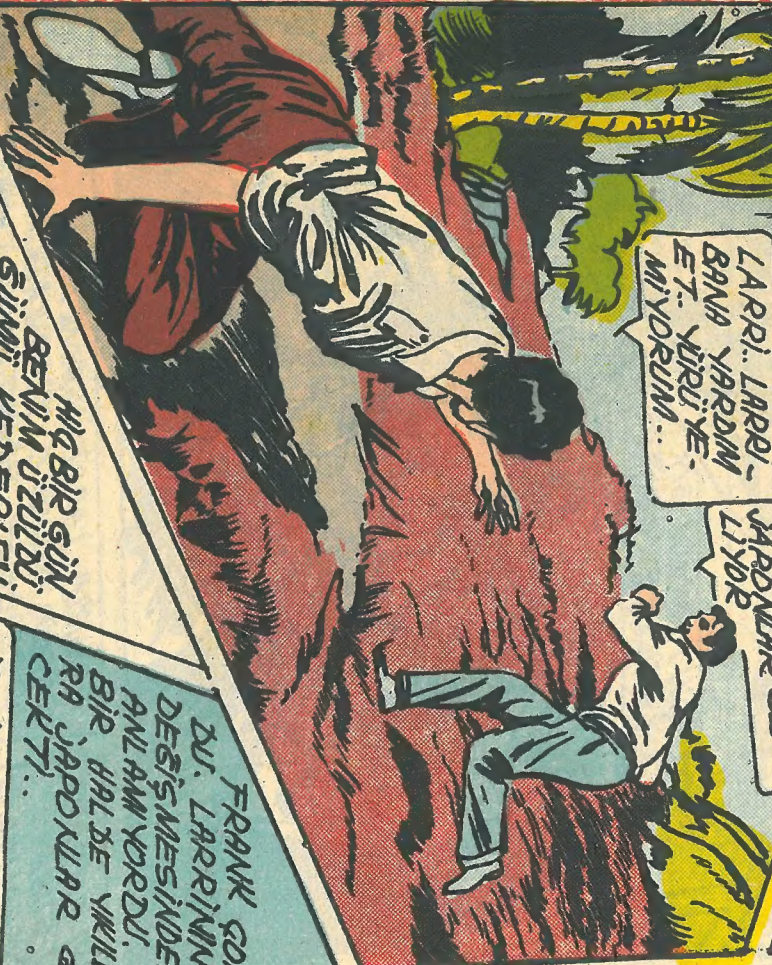
AH LARRİ!
YÜRÜLDÜM..!

FRANK SEN
DELEDİ. GÖĞSÜ
KIRNA BULANMIŞTI.

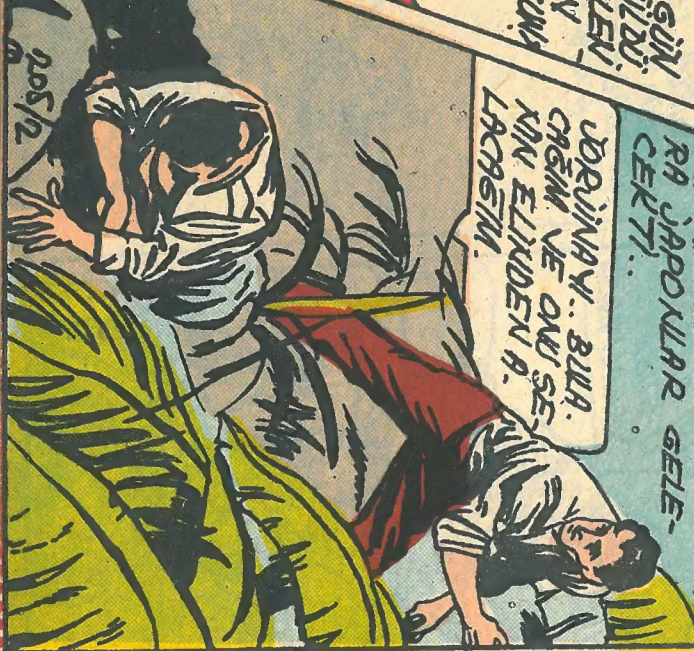
LARRİ. LARRİ.
BRAN YARDIM
ET. YÜRÜYE.
MİYORDUM..

GABUR OL..
YAPOLAR GE-

HİÇ BİR GÜN
BENİM UZULDU.
GÜNÜ KEDERLE
DİSİMİ DÜŞÜNDÜ
MÜ? HA TIKLIYOR MUSUN
YORUNAYI ELİNDEN AL-
DIN.. ONU BEN SEVİYOR-
DUM.

ACI
FRANK GÖR GECİYOR.
DU. LARRİNİN BU ANI
DEĞİŞMESİNDEN BİR ŞEY
ANLAM YORDU. ÜMİTSİZ
BİR HALDE YIKILDI. AZ SON-
RA YAPOLAR GELE-
CEKTİ..
YORUNAYI.. BULU.
ÇEŞİM VE ONU SE-
NİN ELİNDEN H.
LACASIM.

LARRİ ACELE ETME
YÜRÜYENİ YORDUM..

LARRİ GERİ
DÖNDÜ. TAYINMAZ
BİR TAVIR TAYINMIŞTI.

NIHAYET.. İNTİKAM SİRAĞI GELDİ.
SEN ARTIK İMHAYOLDUN FRANK..
BURDA, YAPOLARIN GİZNESİNAL.
TİNDA GEBERECEKSEN.. BUNU
HARETTİN..

LARRİ!

VE LARRİ
BUNLARI SÖYÜ.
YERER FRANKI KADE-
RİNE TERİLETTİ. ROU-
SINDAN AYRILGELERİ VE
BİR İKİ SİLAH SESİ ÇIKTI.
BİR FERYAT DUYULDU. GEÇİŞ
HAYATINI YÜZÜNDE ACI BİR
TEBESSİM BELİRDİ.

BENZETİLER.
HAR YERİNİ
BULDİ.

